

Sygn. akt II AKa 143/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Paweł Rysiński (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale oskarżyciela posiłkowego D. M.,

Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 r. w Warszawie

sprawy

1) C. K. (1) ur. (...) w W. s. S. i F. z d. K.

2) J. K. (1) ur. (...) w S. c. Z. i W. z d. S.

oskarżonych o czyny z art. 280 § 2 i in. k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i pełnomocników osk. posiłk. D. M. i T. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 grudnia 2015 r. sygn. akt XII K 87/14

I. zmienia wyrok w zaskarżonej wobec C. K. (1) części w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o wymierzonej C. K. (1) karze łącznej pozbawienia wolności (pkt XVI wyroku);
2. uchyla orzeczenie o wymierzonej C. K. (1) na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. karze pozbawienia wolności i karze grzywny (pkt XV wyroku);
3. uchyla orzeczenie wydane wobec C. K. (1) na podstawie art. 77 § 2 k.k. (pkt XVII wyroku) i na podstawie art. 40§2 kk (pkt. XIX wyroku);
4. uchyla zaskarżony wyrok wobec C. K. (1) w części dotyczącej czynów przypisanych mu w pkt III i w pkt XII wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;
5. na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. za czyny przypisane C. K. (1) w pkt I, II i w pkt od IV do XI zaskarżonego wyroku wymierza mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności i 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

6. na podstawie art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I.5. niniejszego wyroku i w pkt XII wyroku zaskarżonego i wymierza C. K. (1) karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zalicza z mocy art. 63 § 1 k.k. okres tymczasowego aresztowania od 21 stycznia 2015 r. do 25 maja 2016 r.;

7. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej wobec C. K. (1) części;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec J. K. (1) w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o wymierzonej J. K. (1) karze łącznej pozbawienia wolności (pkt XV wyroku) i orzeczenie wydane na podstawie art. 77 § 2 k.k. (pkt XVII wyroku) oraz na podstawie art. 40 § 2 k.k. (pkt. XIX wyroku);

2. karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec J. K. (1) na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (pkt XV wyroku) obniża do lat 10 (dziesięciu);

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec J. K. (1) utrzymuje w mocy;

4. na podstawie art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt II.2. niniejszego wyroku i w pkt XIV wyroku zaskarżonego i wymierza J. K. (1) karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zalicza z mocy art. 63 § 1 k.k. okres tymczasowego aresztowania od 21 stycznia 2013 r. do 23 stycznia 2013 r. i od 4 lutego 2014 r. do 25 maja 2016 r.;

III. zwalnia każdego z oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu państwa na rzecz adw. K. C. i adw. P. S. po 738 tym 23%, z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu C. K. (1) i

J. K. (1) w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 143/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r. **C. K. (1) i J. K. (1)** zostali uznani za winnych popełnienia 12 rozbojów polegających na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu, w sposób bezpośrednio zagrażający życiu pokrzywdzonych, dokonywali zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy należących do pokrzywdzonych, przy czym w wyniku uprzednio uzgodnionego sposobu dokonywania przestępstwa C. K. (1) używał przemocy wobec pokrzywdzonych, a J. K. (1) obserwowała miejsce zdarzenia stojąc na tzw. „czatach”, a następnie sprzedawała skradzione przedmioty.

Czyny przypisane oskarżonej Sąd zakwalifikował z art. 280 § 2 k.k. (czyn z pkt XI wyroku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.).

Czyny przypisane oskarżonemu – z art. 280 § 2 k.k. – każdorazowo w zbiegu ze stosownym przepisem art. 156 k.k. lub art. 157 k.k. – w zależności od rodzaju uszczerbku na zdrowiu spowodowanego użyciem przemocy.

Uznając, że czyny przypisane oskarżonym w pkt od I do XII wyroku zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. Sąd na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył C. K. (1) karę 20 lat pozbawienia wolności, a J. K. (1) – lat 15.

Nadto uznał osk. C. K. za winnego czynu z art. 157 § 2 k.k. za który skazał go na karę 6 m-cy pozbawienia wolności, a J. K. za winną czynu z art. 270 § 1 k.k. za który skazał ją na karę 4 m-cy pozbawienia wolności (pkt XIII i XIV wyroku).

Orzekł kary łączne – 20 lat pozbawienia wolności wobec C. K. i 15 lat wobec J. K.; orzekł o ograniczeniu uprawnienia do przedterminowego zwolnienia odpowiednio do lat 18 i 13 oraz o pozbawieniu oskarżonych praw publicznych na lat 5 i podaniu wyroku do publicznej wiadomości (wyrok - t. XXII akt, k. 4205 – 4217).

Apelacje w sprawie wnieśli obrońcy obojga oskarżonych oraz pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych D. M. i T. M..

Obrońca C. K. (1) zarzucił wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej oraz ograniczenie skorzystania z warunkowego przedterminowego zwolnienia, wnosząc w konkluzji o obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności i uchylenie orzeczenia wydanego na podstawie art. 77 § 2 k.k. (t. XXIII akt, k. 4418 – 4424).

Obrońca J. K. (1) zarzucił wyrokowi – błędne, bądź niepełne ustalenia faktyczne, obrazę przepisów art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. oraz rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonej kar.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonej (poza czynem przypisanym jej w pkt XIV wyroku) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (t. XXIII akt, k. 4463 – 4467).

Pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych zarzucili wyrokowi w odniesieniu do orzeczenia z pkt III wyroku (apelacja adw. Z.) i z pkt XII wyroku (apelacja adw. R.) obrazę licznych przepisów postępowania i błędne ustalenia faktyczne, apelacja adw. Z. nadto obrazę prawa materialnego, a to art. 148 § 2 pkt 2 k.k., poprzez przyjęcie, że czyny zarzucane obojgu oskarżonym w tej części sprawy wyczerpują dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w stosunku do J. K. (1), a art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w stosunku do C. K. (1), a nie jak należało prawidłowo, zdaniem skarżących przyjąć – dyspozycję art. 148 § 2 pkt 2 k.k.

W konkluzji obaj skarżący wnieśli o uchylenie orzeczeń z pkt III i XII wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (apelacje - t. XXIII akt, k. 4396 – 4405 i k. 4438 – 4449).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozważyć należało zarzuty obu apelacji pełnomocników oskarżycieli posiłkowych. Jako idące najdalej, w razie ich zasadności, wywołują istotną korektę wyroku w części zaskarżonej, a w konsekwencji również w odniesieniu do orzeczonych kar.

Analiza sprawy wykazała, że zarzuty obu apelacji w zakresie obrazy art. 7 k.p.k., a więc błędów w ocenie zgromadzonych dowodów, co w konsekwencji mogło doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczeń z pkt III i XII wyroku – są zasadne.

W zakresie czynu z pkt III wyroku (rozbój na W. M.) Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony C. K.: „przewrócił W. M. i ze znaczną siłą uderzył ją co najmniej dwukrotnie pięścią w głowę” na skutek czego pokrzywdzona doznała „urazu głowy ze złamaniem żuchwy, krwawienia śródczaszkowego i stłuczenia mózgu” (k. 3 uzasadnienia wyroku). W. M. zmarła piątego dnia po zdarzeniu.

W zakresie czynu z pkt XII wyroku (rozbój na H. M. (1)) Sąd Okręgowy ustalił, że C. K.: „zaatakował ją uderzając ... co najmniej cztery razy pięścią i nogą w głowę” na skutek czego pokrzywdzona doznała „urazu głowy z masywnymi obrażeniami twarzoczaszki”. H. M. zmarła 14 marca 2013 r. (k. 10 uzasadnienia wyroku).

Ustalając rodzaj zamiaru z jakim działał oskarżony Sąd poprzestał na stwierdzeniu, że dał wiarę oskarżonemu „co do tego, że nie miał on zamiaru spowodowania śmierci żadnej z pokrzywdzonych” (k. 13 uzasadnienia). Wykluczył zatem działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim popełniania zabójstwa, a przypisał mu w obu przypadkach (pkt III i XII wyroku) spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w następstwie czego obie pokrzywdzone zmarły – czyli przestępstwo rozboju w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Przyjął zatem Sąd, że oskarżony umyślnie realizował znamiona typu zasadniczego

przestępstwa z art. 156 § 1 k.k., natomiast skutek w postaci śmierci nie był przez sprawcę objęty zamiarem. Skutek taki sprawca natomiast przewidywał albo mógł przewidzieć – art. 9 § 3 k.k.

Uzasadniając tak ustaloną kwalifikację prawną czynów z pkt III i XII wyroku stwierdził Sąd nadto, że oskarżony obejmował zamiarem spowodowanie rozstroju zdrowia i uszczerbku na zdrowiu (k. 25). Wykluczył natomiast istnienie po stronie oskarżonego zamiaru ewentualnego zabójstwa wskazując przemawiające za tym przesłanki – k. 26 uzasadnienia od słów „Sąd uznał” do słów „takich skutków”.

Powyższe ustalenia i oceny, jak trafnie podnieśli skarżący są niepełne i mogą jako naruszające przepisy art. 7 i art. 410 k.p.k. prowadzić do błędnych ustaleń faktycznych.

Jak wynika ze wskazanych wyżej rozważań Sądu pierwszej instancji, nie dość wnikliwie zważył Sąd ilość, ciężar i znaczenie – dla oceny zamiaru z jakim działał oskarżony – urazów doznanych przez obie pokrzywdzone. Te przedmiotowe okoliczności obu popełnionych czynów mogą bowiem przy uwzględnieniu wieku obu ofiar, ich słabości fizycznej, faktu pozostawienia ich w stanie ciężkiego pobicia bez pomocy, przy znanych sprawcy doświadczeniach związanych z wcześniej popełnionym przestępstwem, którego ofiara zmarła (vide wyrok z t. IX akt k. 1608 – 11) doprowadzić do odmiennych ustaleń w tym przedmiocie.

W. M., jak wynika ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji lekarskiej, doznała następujących urazów:

- złamania żuchwy po stronie prawej,
- złamania żuchwy po stronie lewej,
- złamania 9 żeber po stronie lewej,
- złamania 3 żeber po stronie prawej,
- złamania stropu oczodołu prawego,
- złamania kości gnykowej,
- rany tłuczonej okolicy ciemieniowo – potylicznej lewej,

oraz kilkunastu zasinień, otarć naskórka i podbiegnięć krwawych na twarzy, głowie, podbrzuszu, podudziach, przedramionach (prot. oględzin zwłok – k. 878 – 880 akt).

H. M. (1) doznała następujących urazów:

- złamania lewego łuku jarzmowego,
- złamania żuchwy,
- złamania sitowia,
- złamania kości nosowej,
- złamania przegrody kostnej nosa,
- złamania dwu ścian oczodołu lewego,
- złamania dwu ścian zatoki szczękowej prawej,
- złamania wyrostków kości klinowych,

- złamania wieloodłamowego wszystkich ścian zatoki szczękowej lewej,

- złamania 3 żeber po stronie lewej,

oraz 9 zasinień na obu ramionach, obu podudziach, w okolicy kolanowej prawej, w nadbrzuszu i okolicy obojczyka (prot. oględzin zwłok – k. 1284 – 1290).

Opisane urazy świadczą o tym, że konkluzje Sądu o sposobie działania oskarżonego były przedwczesne i nie uwzględniały ilości, rozległości i ciężaru doznanych przez obie pokrzywdzone obrażeń. Te wskazują, że oskarżony zadał każdej z nich kilkadziesiąt uderzeń w głowę, tułów i inne okolice ciała, w sposób brutalny, drastycznie wykraczający poza potrzebę przełamania oporu pokrzywdzonych przed rabunkiem. Jeśli mieć na względzie podeszły wiek obu ofiar – ponad 80 lat i ich słabość fizyczną, niezrozumiałym jest danie w tej kwestii wiary oskarżonemu, jak to zrobił Sąd I instancji, ustalając zamiar z jakim działał oskarżony w obu przypadkach (vide k. 13 uzasadnienia wyroku).

Okoliczności przedmiotowe obu czynów mogą wskazywać, że nie są prawdziwe wyjaśnienia oskarżonego w tej części w której relacjonuje swe zachowania wobec obu pokrzywdzonych. Mogą wskazywać, że nie tylko były one uderzane pięścią w głowę, ale kopane, czy „deptane”. Złamanie 12 żeber i kości gnykowej u W. M., czy wprost zmiżdżenie kości twarzy u J. M. z licznymi zasinieniami różnych miejsc na ciele obu ofiar wyklucza powstanie tych urazów od kilku uderzeń pięścią zadanych dla przełamania oporu ofiary.

We wskazanych wyżej realiach dowodowych za zasadne uznać należało zarzuty obrazy przepisów art. 7 i 410 k.p.k., które to uchybienia w ocenach mogły doprowadzić Sąd I instancji do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie zamiaru z jakim działał oskarżony C. K. (1) w obu przypadkach.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny uchylił wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego i sprawę w zakresie czynów z pkt III i XII wyroku (pkt 3 i 12 a/o) przekazał do ponownego rozpoznania. Sąd rozpoznając sprawę ponownie, przystąpi do tego w składzie przewidzianym przez przepis art. 28 § 4 k.p.k. Po myśli art. 399 § 1 k.p.k. uprzedzi o możliwości zakwalifikowania czynów z pkt 3 i 12 a/o z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. a następnie ponowi postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie, uwzględniając zgromadzoną w sprawie dokumentację lekarską w celu oceny sposobu działania oskarżonego, ilości, rodzaju i ciężaru doznanych przez pokrzywdzone urazów dla ustalenia rodzaju zamiaru z jakim działał i subsumcji zachowania oskarżonego pod właściwy przepis prawa karnego materialnego.

Sąd nie podzielił argumentów obu apelacji w tej części w której odnosiły się one do czynów z pkt III i XII wyroku przypisanych oskarżonej J. K. (1).

W istocie obie apelacje tylko formalnie zaskarżyły w jej części wstępnej wskazane orzeczenia również na niekorzyść tej oskarżonej. Apelacja adw. G. R. w ogóle – w części dalszej – nie stawia orzeczeniom skazującym J. K. z art. 280 § 2 k.k. żadnych zarzutów, apelacja adw. M. Z. stwierdza jedynie, że uchylenie wyroku w tym zakresie konieczne jest z powodu przypisania oskarżonym działania „wspólnie i w porozumieniu”. Pogląd taki jest oczywiście bezzasadny i sam w sobie nie mógł uzasadniać uchylenia wyroku. W istocie zaś obie apelacje w części dotyczącej J. K. (1) musiały być uznane za niezasadne, albowiem nie wskazywały uchybień, których stwierdzenie mogłoby doprowadzić do orzeczenia na niekorzyść tej oskarżonej, jak tego wymaga art. 434 § 1 k.p.k.

Apelację obrońcy oskarżonej J. K. (1) Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadną w sposób oczywisty w zakresie zarzutów błędnych ustaleń faktycznych, obrazy art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. Argumenty skarżącego użyte na ich poparcie mają wyłącznie polemiczny i subiektywny charakter i abstrahują od dowodowych realiów sprawy.

Wyjaśnienia obojga oskarżonych, w tym wyjaśnienia J. K. (1) z dnia 4 lutego 2014 r. (k. 2057 – 20 59 t. XII akt), stanowią podstawę dowodową ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji, które pozwoliły przypisać oskarżonej popełnienie czynów z art. 280 § 2 k.k. – wspólnie i w porozumieniu z mężem. Sąd Okręgowy prawidłowo wykazał na jakich i dlaczego dowodach oparł orzeczenie, a jakim dowodom i dlaczego wiary nie dał. W tej części przekonująco

umotywował dlaczego nie dał wiary tym wyjaśnieniom oskarżonych w których zaprzeczali współdziałowi oskarżonej w przestępstwach przypisanych C. K. (1).

Swoje stanowisko Sąd przekonująco umotywował. Pogląd Sądu jest oparty o swobodną, a nie dowolną ocenę dowodów, zgodną z doświadczeniem życiowym i logiką rozumowania. Pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., a wniesiona apelacja nie zdołała tej oceny podważyć. Niczym skarżący nie obalił ustalenia o porozumieniu między oskarżonymi co do napadów rabunkowych na starsze osoby, na które to porozumienie przystała oskarżona, której rola polegała nie tylko na „staniu na czatach”, ale i na sprzedaży skradzionych przedmiotów, do czego przyznała się we wskazanych wyjaśnieniach, a co wielokrotnie w swych wyjaśnieniach potwierdzał C. K. (1).

W tym stanie dowodowym sprawy zarzuty tej części apelacji nie mogły być podzielone i prowadzić do uniewinnienia oskarżonej, bądź uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Za oczywiście chybiony uznał Sąd zarzut dotyczący nieprzyjęcia prawnej kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonej w zw. z art. 12 k.k. Ponieważ skarżący tej części apelacji nie uzasadnił, jego pogląd nie jest dostatecznie jasny. Nie mniej wystarczy w tej kwestii wskazać skarżącemu, że przestępstwo rozboju ma za przedmiot ochrony oprócz mienia, również nietykalność, wolność, życie i zdrowie człowieka. Są to zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste, co w myśl art. 12 k.k. przy braku tożsamości pokrzywdzonych wyklucza kwalifikację dwu lub więcej przestępstw z art. 280 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Za niezasadne uznał Sąd zarzuty rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny i kary pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonej w pkt XIV wyroku. Kara grzywny aczkolwiek jednostkowa – w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. (jedna kara) – została wymierzona za 12 przestępstw przypisanych oskarżonej z art. 280 § 2 k.k. Już tylko dlatego nie może być uznana za rażąco niewspółmierną, a więc niesprawiedliwą, zwłaszcza w myśl reguł jej wymiaru wskazanych w § 3 art. 91 k.k., czego skarżący zdaje się nie dostrzegł.

Z kolei kara 4 m-cy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. a więc o jeden miesiąc jedynie wyższa od minimum ustawowego nie może być uznana nie tylko za „rażąco”, ale nawet za surową. Skarżący zaś w ogóle nie wskazał przesłanek, które miałyby motywować uznanie tego czynu za wypadek mniejszej wagi. Dlatego i w tej części apelacja nie mogła być uwzględniona.

Podzielił Sąd odwoławczy zarzuty dotyczące orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności za ciąg przestępstw. W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że kara ta tempore criminis, a więc przed 1 lipca 2015 r., w myśl art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 38 § 2 k.k. nie mogła przekroczyć lat 15. Orzeczenie wobec oskarżonej, której rola w przypisanym ciągu przestępstw była drugorzędna, kary maksymalnej istotnie uznać należało za rażąco niewspółmiernie surowe. Dlatego Sąd Apelacyjny obniżył orzeczoną wobec oskarżonej J. K. (1) karę pozbawienia wolności do lat 10. Spełni ona swe cele tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak w zakresie oddziaływania społecznego, a jest stosowna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonej. W konsekwencji orzekł Sąd stosownie o karze łącznej.

Apelacja obrońcy oskarżonego C. K. (1) zarzuciła wyrokowi rażąco niewspółmierność kary łącznej w wymiarze lat 20.

Tak formułowany zarzut musiał być uznany nie tyle za oczywiście bezzasadny, ale za bezprzedmiotowy, skoro bowiem za ciąg przestępstw wymierzono oskarżonemu karę 20 lat pozbawienia wolności (jedną karę) to kara łączna za ciąg przestępstw z pkt XIII wyroku nie mogła być niższa niż lat 20. Dlatego apelacja jako chybiona nie mogła być uwzględniona.

Z urzędu natomiast Sąd dostrzegł, jak już wspomniano, że orzekając wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności za ciąg przestępstw Sąd Okręgowy wymierzył ją w myśl przepisu art. 38 § 2 k.k. obowiązującego po 1 lipca 2015 r. Tymczasem zarówno EKPC i PW w art. 7, jak i ratyfikowany przez P. Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych wprowadziły zakaz orzekania kar surowszych, niż te które można było wymierzyć w chwili popełnienia przypisanego sprawcy czynu. To dlatego Sąd Apelacyjny w pkt 5 wyroku za czyny z pkt I i II i z pkt od IV do XI wyroku

Sądu Okręgowego, uznane za ciąg przestępstw i niezaskarżone apelacjami co do winy, wymierzył oskarżonemu karę 15 lat pozbawienia wolności jako stosowną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych przestępstw, a następnie orzekł o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt 6 wyroku).

Uchylił również Sąd Apelacyjny wydane wobec obojga oskarżonych przez Sąd I instancji orzeczenia oparte o przepisy art. 77 § 2 k.k. i art. 40 § 2 k.k. – jako zbędne wobec korekty kary orzeczonej wobec J. K. (1), a częściowego uchylenia wyroku wobec C. K. (1).

Z tych wszystkich względów orzekł Sąd Apelacyjny jak w wyroku.